

FABULE
ALESE

**FABULE
ALESE**

REGIS ©

Toate drepturile pentru această versiune sunt rezervate editurii Regis

Prefața	5
Esop.....	36
Jean de la Fontaine.....	41
Anton Pann.....	81
Alexandru Donici.....	87
Grigore Alexandrescu	91
Dimitrie Bolintineanu	112
G. Sion	115
Gheorghe Tăutu.....	119
Constantin D. Aricescu	122
C. V. Carp.....	125
D. Ollinescu-Ascanio	135
G. Ranetti.....	138

OMUL ȘI POTÂRNICHEA

Un om vru să taie o potârniche. Aceasta începu să se vaite și să se roage să-i cruțe viața; drept mulțumire va ademeni o mulțime de alte potârniche în cursele omului.

- O, cât de urât e asta din parte-ți! răspuse omul.
- Abia acum am să te omor, căci ești o ticăloasă.
- Ca să scapi tu cu viață, vrei să-ți jertfești prietenele.

MĂGARUL, CIOARA ȘI PĂSTORUL

Un măgar păștea pe un câmp. Spinarea îi era julită. O cioară văzând aceasta, zbură spre măgar, se așeză pe spinarea sa și începu să ciugulească din carnea crudă.

Măgarul încerea în durerile sale să se scape de cioară, dar nu izbuti.

Paznicul măgarului era prin apropiere și ar fi putut să gonească cioara cu un singur cuvânt. Dar omul acesta rău se bucura văzându-l pe măgar cum se zbătea de durere. Ba mai râse pe deasupra.

– Oh, striga măgarul, simt acum că durerile mi-s îndoite când mă văd batjocorit de cel ce ar putea și ar trebui să mă ajute.

MĂGARUL ÎN BLANA LEULUI

Un măgar s-a îmbrăcat odată cu blana unui leu. Apoi o porni hai-hui prin pădure, zbierând cât îl ținea gura, după cum îi era obiceiul: „i-a, i-a!” Credea că astfel va băga în sperieți toate animalele. Și într-adevăr toate se însăimântară; numai vulpea, șireată cum e, nu se lăsă înșelată. Ea se așeză drept în fața leului și-l batjocori astfel: „Dragul meu, și eu m-aș fi speriat, de nu te-aș fi recunoscut după zbieretele tale. N-ai ce-i face: tu ești și rămâi măgar”.

VULPEA ȘI VULTURUL

Un vultur își făcuse cuibul pe un stejar. La picioarele acestuia își avea vizuina o vulpe. Această vecinătate părea că va avea drept urmare o prietenie drăgăstoasă. Dar cât de puțin sinceră era ea!

Odată vulpea plecă la vânatoare. Tocmai în ziua aceea, vulturul nu prea găsisse pradă și a trebuit să postească împreună cu puii săi. El crezu că foamea te scutește să te mai gândești la prietenie. Drept urmare se repezi la puii de vulpe, îi duse în cuibul său și-imâncă. Ce mai ospăț! Dar ce jale când vulpea se întoarse și nu-și mai găsi puii. Ea bănuiește imediat cine e vinovatul. Întărâtată de această călcare a prieteniei și înfuriată de durere se porni să-l ocărasească și să-l suduie pe fostul

ei prieten, care acum îi era cel mai aprig dușman. Și pentru că nu se putea răzbuna altfel, se rugă zeilor ca ei să-l răzbune. Rânjind liniștit, vulturul se uita la vulpea îndârjită, fără să bănuiască ce repede va fi pedepsit. În vecinătate se încinsese o serbare și țăranii aduceau jertfe zeilor lor. După obicei, ei aprinseră măduarele animalelor sacrificate. Vulturul se repezi într-acolo și fură o bucată de carne, pe care o duse în cuibul său. Fără ca el să știe, rămăsese atârna de carne o scânteie de jărat. În câteva clipe, cuibul său fu pradă flăcărilor, ațâțate de vântul care începuse a sufla cu putere, puii pe jumătate fripți căzură jos și vulpea îi mănca sub ochii vulturului.

După faptă și răsplată.

PĂSTORUL

Un păstor își pierduse la pășune cea mai bună vită pe care o avea. Zadarnic a tot căutat-o în pădure și prin locurile mai îndepărtate. N-o găsi. În nevoia sa, el s-a rugat lui Jupiter, făgăduindu-i un ied dacă-i va arăta pe hoțul vitei sale. Deodată păstorul s-a trezit în mijlocul pădurii în fața unui leu, care se ospăta cu rămășițele vitei.

Tremurând de frică s-a rugat din nou de Jupiter, care-i îndeplinise atât de repede dorința, făgăduindu-i acum pe cel mai bun taur al său drept jertfă dacă-l va

îndepărta iarăși pe hoț și-l va mântui astfel de ghearele leului.

*Nu întotdeauna ne-ar bucura îndeplinirea
unei dorințe.*

ZGÂRCITUL

Un om tare zgârcit, căruia nu-i plăcea nimic altceva decât banul, își vându casa, ogorul, în sfârșit tot ce era al său. Baniile luată i-a topit într-un bulgăre mare, pe care l-a îngropat în pământ. Zi de zi se ducea la locul acela. Cea mai mare plăcere a sa era să se uite la comoară. Un vecin, care avea mereu treburi prin acele locuri, l-a văzut de mai multe ori cum săpa și astupa apoi iarăși groapa. Și a mai văzut cum îi strălucea obrazul de fericire când pleca.

Odată, pe când avarul nu se afla pe acolo, vecinul se duse la locul știut, săpă și găsi spre uimirea sa comoara. Fără să mai stea mult pe gânduri o luă; dar cine ar putea povesti ce tare s-a speriat avarul când nu și-a mai văzut a doua zi comoara.

Își rupea în deznădăjdea sa părul, învinovățind pe Dumnezeu și pe oameni.

Un trecător, auzindu-l cum se bocește și aflând pricina durerii sale, încercă să-l mângâie: „Nu plânge”, zise străinul, „căci după părerea mea n-ai suferit prea mare pierdere. Ia o piatră, tot atât de mare ca bulgărul tău de aur, pune-o acolo unde-ți țineai banii

și închipuie-ți că e comoara ta. Nici n-ai să iei seama
că-i vreo deosebire. Ție doar aurul îți folosește tot atâta
de puțin ca și piatra”³. cărți

*Nu banii ne aduc vreun folos,
ci întrebuințarea lor potrivită.*

VULTURUL ȘI CIOARA

Un vultur se repezi din înălțimea cerului drept spre
miel și apucându-l cu picioarele îl răpi cu ușurință.

O cioară văzuse asta și deoarece se credea tot atât
de puternică se repezi la un berbec. Dar zadarnic se
opinti să-l ridice. Nu numai că nu fu în stare, dar pe
deasupra se mai încurcă și în lâna sa, așa că nu mai fu
în stare să zboare mai departe.

Când ciobanul o văzu cum se zbate, o prinse, îi
tunse aripile și o dete copiilor săi ca jucărie. „Tăticule
– întrebară copiii bucuroși – care e numele acestei
păsări?” „Acum un ceas” – răspunse păstorul – „ea se
credea vultur, dar acum trebuie să-și dea seama că nu
este decât o biată cioară”.

Măsoară-ți puterile înainte de a te apuca de ceva.

Altfel te faci de râs.

JEAN DE LA FONTAINE

Împreună cu Molière, La Fontaine este, fără
îndoială, cel mai original și mai plin de spontaneitate
între poeții francezi din veacul al XVII-lea.

În el se reunesc toate însușirile de seamă ale
spiritului națiunii sale. Puterea de conservare a naturii
și a mediului social, sporită cu un simț neîntrecut
de alegere pentru tot ce e caracteristic în lumea
înconjurătoare. Umorul în care știa să învăluie chiar
situațiile dramatice din viața omenească i-a dat
mijlocul de a îmbogăți literatura universală cu o sumă
de elemente ce păreau osândite să rămână veșnic
la pragul artei. Farmecul de eleganță firească și de
prietenosă intimitate al expunerii și povestirii sale
i-a câștigat o stăpânire dintre cele mai durabile asupra
lumii contemporane viitoare. În sfârșit, darul înnăscut
de a prinde realitatea sub formele ei vii, de a plăsmui
tipuri ce trăiesc de sine, de a urzi, fără umbră de falsă
măiestrie, acțiuni la care luăm parte cu întreagă făptura
noastră sufletească, este semnul de recunoaștere al
unei aptitudini creatoare ce nu-și află prea adeseori
perechea, în secolul de aur al clasicismului francez.

Sub toate aceste înfățișări, La Fontaine găsește,
ce e drept, în Molière, un seamăn de egală valoare.
Trăsătura îndeosebi caracteristică a personalității sale
este însă fericita îmbinare a calităților de mai sus cu o
naivitate *sui generis*, și cu un temperament poetic de o